

zlepšení kritizovaného stavu. Studující brzy na svou stranu získali i podstatnou část pedagogů, z nichž někteří se dokonce podíleli na realizaci alternativního studijního programu. Obdivoval jsem organizační schopnosti, nasazení pro věc i výdrž svých německých kolegů – vždyť upozorňovali na problémy, s nimiž se ještě bude potýkat i naše republika. Vadila mi pouze jakási povinná loajalita, po mnoho dní vynucovaná studentskými hlídkami, bránícími lidem ve vstupu do budov. (Asi proto, aby škola vystupovala navenek jednotně?) Ačkoli stávkový výbor vydával množství plakátů, letáků i drobných publikací o svých cílech, o konkrétní informaci pro méně zainteresované občany byla často nouze. Stávkový zápal se navzdory počasí podařilo udržet i přes zimní prázdniny a protesty na Bauhausu pokračovaly až téměř do poloviny ledna. V místních novinách jsem se dověděl o plánovaném jednání na úrovni zemské vlády i spolkového ministerstva školství se studenty, ale jak celá akce nakonec dopadla, to už tak jasné nebylo. Zmeškanou výuku z období stávky si přirozeně každý musel doplnit zvlášť samostudiem.

KOPPÁNDY – DVOUMETROVÝ OBR, ČLOVĚK S NÁZOREM I ODHODLÁNÍM

Letní semestr začal po relativně krátkém zkouškovém období a dlouhých prázdninách až po Velikonocích a já mohl pokračovat ve studiu zahradní tvorby u mého další-

ho velkého profesora, Jánose Koppándyho. Původem Maďar spolupracoval jako krajinář s mnoha významnými architekty, i sám doma organizoval „občanské workshopy“ s cílem zúšlechtit svépomocí životní prostředí v daném místě. Koppándy klade velký důraz na přirozenou povahu a řád věcí, vliv časového faktoru při realizaci krajinných úprav a na tvůrčí lidský život. Dvoumetrový obr, člověk s názorem i odhodláním, a přitom plný respektu k druhým, jehož tvorba se každým cizím přínosem jenom dále zhodnocuje. Vůbec největší vliv na mne však mělo setkání se zahraničními i domácími studenty v semestrálním kurzu, nazvaném International Integrated Architectural Studies, krátce IIAS. Kurz byl veden v angličtině a spojoval v sobě architektonicko-urbanistický projekt, sérii přednášek z typologie budov, dvoudenní sympozium a několik doplňujících seminářů. Nedílnou součástí byly také exkurze po moderní architektuře Říma a Berlína. Přínosem kurzu byla jistě veliká názorová různorodost, často hraničící až s nedorozuměním. Abych byl konkrétní: V části ateliéru panoval názor, že by současná tvorba Bauhausu měla navázat na předválečnou tradici. Představa jistě pochopitelná a logická, pokud by se však neomezovala na pouze povrchní a estetickou stránku věci. Stačí se projít po Výmaru a okolí a člověk si nemůže nevšimnout jednoho společného rysu téměř u všech novostaveb – panuje zde velice

přísný formalismus, jemuž se skoro všichni dobrovolně podřizují. Vzniká tak do jisté míry uzavřený svět a pokud člověk nedohlédne za jeho hranice, snadno podléhá představě, že toto je to jediné správné, rozuměj možné, pojetí. Mí zahraniční kolegové byli ve svém projevu také mimořádně kultivovaní, nechyběl jim však nadhled a tvůrčí svoboda. Nastálou situací asi nejlépe vystihl vedoucí ateliéru, Karl-Heinz Schmitz, když se na poslední společné konzultaci vyjádřil v tom smyslu, že „existují různé cesty, jde jen o to, co my sami pokládáme za kvalitní architekturu.“ Zdálo se mi, že u něj snad přece došlo k určitému názorovému posunu, proto mne zklamalo, když na závěrečnou výstavu a do katalogu profesor vybral pouze práce svých domácích studentů.

Za možnost poznat několik úžasných lidí z Lisabonu, Chicaga, Tennessee, Krakova nebo Vídně budu vždy velice vděčný. Až teprve skrze ně jsem si začal více uvědomovat to, co kdysi napsal Bruno Zevi, totiž Jak se dívat na architekturu. Oni mne dovedli k poznání, že architektura není pouze záležitostí prostoru, technologie nebo funkce, ale že hovoří mnohem svůdnějšími slovy jako krása, překvapení z nečekaného, pokušení, že do architektury patří třeba i návštěva nočního klubu...

Ondřej Zemánek,
zemaneko@seznam.cz

Užitečné adresy:

www.weimar.de, www.uni-weimar.de, www.uni-weimar.de/architektur, www.uni-weimar.de/urbanistik, www.uni-weimar.de/iias

NĚMECKO VYUŽÍVÁ SÍLU VĚTRU – ŠANCE PRO APLIKACI OK

Podle dostupných údajů činí v Německu podíl elektrické energie, vyrobené z obnovitelných zdrojů, zhruba 10 procent. Velkou měrou se na tomto sympatickém čísle podílí i energie z větrných elektráren. Při cestě z Drážďan do Hamburku můžete napočítat desítky „hnízd“ otáčejících se vrtulí. Německo je na čele žebříčku zemí v objemu využívání větru.

SPECIFIKA VÝROBY TUBUSŮ VĚTRNÝCH ELEKTRÁREN

Z důvodu optimalizace ceny výroby tubusů větrných elektráren rozhoduje počet styků a možnosti dopravy. Většinou jsou dílce vyráběny v limitní hmotnosti přepravních

mechanismů, tj. 45, 63 nebo 85 tun. Tubus se skládá z patního dílu a dílů nad terénem. Stěna patního dílu obsahuje otvory pro umístění betonářské výztuže a celý patní díl se zabetonuje při betonáži základového bloku. Jednotlivé díly jsou na koncích opatřeny kovanými přírubami, které jsou upraveny pro připojení stěny v svařem. Vlastní stěna tubusu je většinou konická pod sklonem 0,5 až 1,5 ° a je vyrobena z plechů různých tloušťek v rozsahu 8 až 40 mm. Délka jednotlivých dílů se pohybuje od 10 do 40 metrů.

Výroba začíná otryskáním plechů a vypálením jednotlivých formátů včetně úkosů pro V svary, případně X svary. Poté jsou plechy zkrženy do lubů a podélně svařeny. Sestavení samotných dílů se provádí v horizontální nebo vertikální poloze. Při sestavování ve vertikální poloze se používají hluboké montážní jámy, celý díl se sestahuje včetně přírub, umístí se ve vodorovné poloze na otáčecí kladky a provedou se kompletní příčné svary. Při sestavování v horizontální poloze se používají sestavovací manipula-

ry, ve kterých se díl postupně automaticky sestaví včetně přírub, sestahuje a ihned se provedou příčné svary. Svařovací automaty pro podélné a příčné svary používají technologii jednoho nebo dvou drátů a jedné nebo dvou svařovacích hlav. Po svaření jsou čela přírub u některých výrobců ještě dodatečně obráběna z důvodu případných deformací po svařování tak, aby vyhovovaly požadovaným tolerancím rovinnosti a kolmosti. Částečně se svary kontrolují rentgenem a po případných opravách jsou ve vnitřní části dovařeny přichytky pro plošiny kabelové lávky a žebříky. Poté je celý díl otryskán v tryskacím boxu a natřen. Někteří výrobci ještě používají metalizaci. Po dokončení povrchových úprav a vytvrzení náteru jsou do jednotlivých dílů domontovány kabelové lávky, žebříky a plošiny. Takto zkompletovaný dílec je skladován ve výrobním závodě, dopravován rovnou na stavbu a montován přímo z kamionu bez mezikládky.

(z podkladů firmy Exxon, Čes)

Jedno z hnízd u dálnice